

Stev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1907.

Leto VIII.

Pesmi Borisova.

Jesen.

Povrnila se jesen
je v deželo spet;
kamorkoli se ozreš,
vidiš njeno sled.

Cvela hruška, jablana
nam je na pomlad,
a sedaj že kaže nam
svoj obilni sad.

Shrambe vse napolnjene
so s pšeničico;
dosti je za kruhek bo
in potičico.

Jeseni v lesu.

Bodi tisočkrat pozdravljen,
veličastni ti moj les!
Kakor spomeniki davni
družba zdi se mi dreves.

In v teh spomenikih dragih
davne pravljice žive,
ki na dneve mi mladosti
mnog sladak spomin bude.

Zbudi spet se, les, v življenje
in s sladkostjo me obdaj,
s kakršno obsipal zvesto
družbo našo si nekdanj!

Pesem v tvojih se vrhovih
vedno nam glasila je,
smeh na licih, radost v srcu
vedno z nami bila je.

Odlotel od tebe daleč,
veličastni ti moj les,
ptičkov zbor je, in nad tabo
legel mrak je čezinčrez.

Kot jeseni veter listje
razpodi na vse strani,
narazen odšli smo znanci
zlatih, solnčnih, mladih dni.

Zbudi spet se, les, v življenje
in zašumi slaček spev,
ki nekdanje sreče naše
le slaboten bo odmev . . .

Zašel bo dan . . .

Zašel je dan, in mirno spanje
priroda spava vsa;
skrb in trud ves pokopan je,
ki mučil je duha.

Zašel bo dan, in v večno spanje
zaspiš, zemljak-trpin,
in za bolesi vse nekdanje
dobiš plačilo vrh višin!

Stankove želje.

Da peroti bi imel,
s ptičkami bi v gaj zletel;
tam po vejah bi skakljaj,
lepih dni se radoval.

Da bi glas kot ptič imel,
pesem tako bi zapel,
da vzradostil bi ves svet,
vsem pregnal iz srca led.

Da peroti bi imel,
v daljnje bi nebo zletel
nebeščane obiskat,
k angelcem se radoval.

Jutro.

Petelinček sred vasi
se postavlja in kriči:
„Na nogé, zaspanci vsi,
jutro je — ki-ki-ri-ki!“

Hlapec krmi že konjiče,
gospodar družino kliče;
ptič v grmovju žvrgoli,
solnčeca se veseli.

Sivka v hlevu tožno muka,
ker pastir — zaspani Luka —
solnca še ni bil vesel,
kar je v roke bič prijel . . .

Večer.

V zarji večerni gorijo
daljnje goré,
v jasnem solnčnem škrlatu
polja žaré.

Zvezdice zablestijo
v tiho noč,
ptički pojo melodijo:
„Lahko noč!“

Materine želje.

Dete nedolžno,
sladko zaspi,
božje oko naj
nad tabo bedi.
Angelci strune
ubirajo naj,
pesem nebeško
ti svirajo naj.

Dvignejo naj te
gori v nebo,
da se smehljalo
ti ličece bo.
Da bi ostalo
ličece ti
v sreči žareče
vse žive dni! . . .

